

NORWEGIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NORVÉGIEN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NORUEGO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 22 May 2006 (morning)
Lundi 22 mai 2006 (matin)
Lunes 22 de mayo de 2006 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- The Bokmål version is followed by the Nynorsk version.
- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Choose either the Bokmål version or the Nynorsk version.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- La version en Bokmål est suivie de la version en Nynorsk.
- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Choisissez ou la version en Bokmål ou la version en Nynorsk.
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- La versión en Bokmål es seguida por la versión en Nynorsk.
- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Elija la versión en Bokmål o la versión en Nynorsk.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

NORWEGIAN A1 – BOKMÅL VERSION
NORVÉGIEN A1 – VERSION EN BOKMÅL
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN BOKMÅL

Skriv en kommentar til **en** av de følgende tekstene:

1. (a)

Nilsen var ikke død. Egentlig var hun ikke særlig forbauset over det. Ikke ordentlig lei seg en gang. Men det hadde vært et forsøk verdt, ønske, håpe –

Av og til når hun spilte bridge slo det til. Fin kløver, kunne hun tenke, og fin kløver ble det.

5 Det hadde vært så lett på fjellet. Nilsen hadde forsvunnet i peisilden om kvelden, og om morgenen var det bare askegnister igjen. Bror Aske er rein og forsvinner fort i frisk fjell-luft.

– Jøss, du ser sprek ut, smilte Johansen. – Fint på fjellet?

10 Å ja, helt skjønt. Vennen og hun og de hadde møtt en god del mennesker og elgspor, nei, rein var det visst? Ikke overdriv nå, sa hun til seg sjøl. Så hun virkelig sprek ut? Dersom de hadde visst hvordan hun hadde sittet aleine på hytta, med masse hun burde gjøre, og lest gamle Det Beste-årganger for å få tida til å gå og sluppet opp for rødvin og dratt til byen fire dager før beregna?

15 – Du ser ikke så verst ut du heller, gjengjeldte hun til Johansen. Han hadde vært på Sørlandet og fiska krabber og. Egentlig veldig all right fyr, Johansen. Litt i yngste laget til at hun – nåja, nå var det for seint i alle tilfeller. Hun skulle slutte. Dette holdt ikke lenger. Hun ville si opp i dag, nei forresten, det var kanskje bedre å vente til i morgen, så virka det ikke så demonstrativt?

Telefonen ringte. Det var Nilsen. Om hun ville komme inn til ham med det samme.

Hun smilte til Johansen, hun måtte bare inn til Nilsen en tur, men ville gjerne høre mer etterpå om hvordan i all verden de hadde klart å få så mange krabber. Den ene gangen hun hadde vært med på krabbetur hadde de ikke sett snurten av en klo engang.

20 Hun smilte da hun kom tilbake også. Like rett i ryggen, så antakelig like ”sprek” ut. Men hun hadde glemte krabbene. Satte seg i stedet ved skrivebordet og begynte å tegne kruseduller på en blokk. – Jeg skal slutte, sa hun til Johansen.

(...)

25 Jobben hadde vært gæern helt fra begynnelsen. Forgjengeren hennes hadde vært en eldre, pen fyr som sa De til alle. Med slips. Hjertelig velkommen, jeg håper De vil trives som min etterfølger.

30 Hun lo bittert. Trass hadde det vært. Men de hadde snytt henne for gleden ved å si opp sjøl. Nilsen hadde vært høflig. Høflige, usmilende Nilsen. Nilsen som kunne firmaets debet og kredit utenat, men som ikke visste hva hans egen sekretær het til fornavn. Ikke peiling på mennesker. Skulle vel vise hvor liberal og kvinnevennlig han var da han ansatte henne som salgssjef. Hun lo. Smilte i hvert fall. Dumme Nilsen.

35 Det verste var at denne bukken i stor grad hadde rett. Hun hadde ikke tilpassa seg, ikke nok i hvert fall. Vi må forberede dem på at det ikke blir tid til hobbyer eller andre interesser ved siden av arbeidet, hadde han sagt ved ansettelsen. Den gangen hadde hun smilt. Men hun hadde ikke jobba politisk disse åra. Ikke fungert skikkelig sosialt heller. Hadde ikke klart det. Til å begynne med hadde hun ledd høyrøsta når noen spurte henne hvordan salgssjefen trivdes. Etter en stund var det ingen som hadde spurt lenger.

Ingen grunn til å tilpasse seg den siste dagen når hun ikke hadde gjort det før. I lunsjpausen var hun på restaurant og drakk øl med reklamesjefen. De hadde ingenting å snakke om lenger, 40 skulle bare sette punktum for en flørt som hadde hjulpet dem begge et års tid, fått dem til kanskje å være litt mindre sjukmeldt enn de ellers ville vært, og – tre halvlitere var nok til at hun var ganske beruset da vasen ble overrakt. Sa takk, og tenkte at ingenting var mer upersonlig enn en krystallvase med personlig inskripsjon. Da var det verre med yndlingsrødvinen fra sekretærene og messingstaken fra Johansen og de andre gutta.

45 Johansen fikk krystallvasen, hun kysset ham på kinnet og hvisket han hadde vært all right å jobbe sammen med. Han kysset igjen, mens hun leste firmanavnet på papiret på messingstaken og lurte på hva hun skulle bytte den i.

Yndlingsrødvinen forsvant temmelig fort hjemme. Litt skakkhodet og med munnen åpen så hun på klokka. Bare åtte. Alt for tidlig å legge seg for en som kunne sove så lenge hun ville 50 dagen etter. Ny rødvin, vanlig denne gangen. Hun hadde hamstra i tilfelle. Nei, selvsagt skulle hun snart få seg ny jobb, tjene penger igjen, selv om det hittil ikke hadde vært noe arbeid å få tak i. Dessuten hadde alle mennesker godt av en hvileperiode innimellom, der de kunne finne seg sjøl, bruke sine evner, kanskje hun skulle prøve å få antatt noen tegninger, klart hun snart fikk ny jobb, og det var da bare bra å ha noen rødvin i huset? Den vanlige var riktig fin nå om dagen, og hun lo: 55 Hun hadde ikke ringt til Tor-Erik, hadde ikke ringt, haha, klarte seg, skål Jensen, haha – Øynene var røde og hovne da hun sovna klokka ni.

Mette Hansen, fra *Kasino*, 1976

1. (b)

Lyng II

Nå blømer lyngen, mor
for første gong i verden
utan deg.

Berre for deg
5 stod markene tindrande
ametyst-farga

stod der og venta på ros
frå deg
den mest inderleg rause.

10 Ikkje eingong den minste tue
gjekk utakka frå eit møte
med deg.

Alle blommar kjende deg
på din lette gange.
15 Du gjorde aldri eit strå fortred.

For eit lysår sidan,
din siste søndag ved havet
i sommarens hus

steig ditt gjenkjenningshjarta
20 jublande
fram av tåkedisen

for å famne enda ein gong
om den første lyng
her på låglandet.

25 Sola bøygde seg heilt ned
til rullestolen
for å stryke deg på kinnet.

Havet resiterte med blå røyst
sitt marmande* kvad
30 for deg.

Men måkane vinka farvel
med sine lommetørklevenger
-som om dei visste-

35 Lenge låg markene aude
i undring og sagn
etter deg.

Nå står lyngen til liv
likevel
men blømer bleikare

40 og utan iver
denne minnetunge morgon
i august.

45 Kvar tok fargane vegen?
Kvelden svarar
med alveland-purpur

og fløder inn i mitt hjarta –
og jorda der du gjekk, mor
ligg lysande lyngrød
for meg.

Åse Marie Nesse, fra *Lysår*, 1985

---

* marmande: durende, brusende

NORWEGIAN A1 – NYNORSK VERSION
NORVÉGIEN A1 – VERSION EN NYNORSK
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN NYNORSK

Skriv ein kommentar til **ein** av de følgjande tekstane:

1. (a)

Nilsen var ikke død. Egentlig var hun ikke særlig forbauset over det. Ikke ordentlig lei seg en gang. Men det hadde vært et forsøk verdt, ønske, håpe –

Av og til når hun spilte bridge slo det til. Fin kløver, kunne hun tenke, og fin kløver ble det.

5 Det hadde vært så lett på fjellet. Nilsen hadde forsvunnet i peisilden om kvelden, og om morgenen var det bare askegnister igjen. Bror Aske er rein og forsvinner fort i frisk fjell-luft.

– Jøss, du ser sprek ut, smilte Johansen. – Fint på fjellet?

10 Å ja, helt skjønt. Vennen og hun og de hadde møtt en god del mennesker og elgspor, nei, rein var det visst? Ikke overdriv nå, sa hun til seg sjøl. Så hun virkelig sprek ut? Dersom de hadde visst hvordan hun hadde sittet aleine på hytta, med masse hun burde gjøre, og lest gamle Det Beste-årganger for å få tida til å gå og sluppet opp for rødvin og dratt til byen fire dager før beregna?

15 – Du ser ikke så verst ut du heller, gjengjeldte hun til Johansen. Han hadde vært på Sørlandet og fiska krabber og. Egentlig veldig all right fyr, Johansen. Litt i yngste laget til at hun – nåja, nå var det for seint i alle tilfeller. Hun skulle slutte. Dette holdt ikke lenger. Hun ville si opp i dag, nei forresten, det var kanskje bedre å vente til i morgen, så virka det ikke så demonstrativt?

Telefonen ringte. Det var Nilsen. Om hun ville komme inn til ham med det samme.

Hun smilte til Johansen, hun måtte bare inn til Nilsen en tur, men ville gjerne høre mer etterpå om hvordan i all verden de hadde klart å få så mange krabber. Den ene gangen hun hadde vært med på krabbetur hadde de ikke sett snurten av en klo engang.

20 Hun smilte da hun kom tilbake også. Like rett i ryggen, så antakelig like ”sprek” ut. Men hun hadde glemte krabbene. Satte seg i stedet ved skrivebordet og begynte å tegne kruseduller på en blokk. – Jeg skal slutte, sa hun til Johansen.

(...)

25 Jobben hadde vært gæern helt fra begynnelsen. Forgjengeren hennes hadde vært en eldre, pen fyr som sa De til alle. Med slips. Hjertelig velkommen, jeg håper De vil trives som min etterfølger.

30 Hun lo bittert. Trass hadde det vært. Men de hadde snytt henne for gleden ved å si opp sjøl. Nilsen hadde vært høflig. Høflige, usmilende Nilsen. Nilsen som kunne firmaets debet og kredit utenat, men som ikke visste hva hans egen sekretær het til fornavn. Ikke peiling på mennesker. Skulle vel vise hvor liberal og kvinnevennlig han var da han ansatte henne som salgssjef. Hun lo. Smilte i hvert fall. Dumme Nilsen.

35 Det verste var at denne bukken i stor grad hadde rett. Hun hadde ikke tilpassa seg, ikke nok i hvert fall. Vi må forberede dem på at det ikke blir tid til hobbyer eller andre interesser ved siden av arbeidet, hadde han sagt ved ansettelsen. Den gangen hadde hun smilt. Men hun hadde ikke jobba politisk disse åra. Ikke fungert skikkelig sosialt heller. Hadde ikke klart det. Til å begynne med hadde hun ledd høyrøsta når noen spurte henne hvordan salgssjefen trivdes. Etter en stund var det ingen som hadde spurt lenger.

Ingen grunn til å tilpasse seg den siste dagen når hun ikke hadde gjort det før. I lunsjpausen var hun på restaurant og drakk øl med reklamesjefen. De hadde ingenting å snakke om lenger, 40 skulle bare sette punktum for en flørt som hadde hjulpet dem begge et års tid, fått dem til kanskje å være litt mindre sjukmeldt enn de ellers ville vært, og – tre halvlitere var nok til at hun var ganske beruset da vasen ble overrakt. Sa takk, og tenkte at ingenting var mer upersonlig enn en krystallvase med personlig inskripsjon. Da var det verre med yndlingsrødvinen fra sekretærene og messingstaken fra Johansen og de andre gutta.

45 Johansen fikk krystallvasen, hun kysset ham på kinnene og hvisket han hadde vært all right å jobbe sammen med. Han kysset igjen, mens hun leste firmanavnet på papiret på messingstaken og lurte på hva hun skulle bytte den i.

Yndlingsrødvinen forsvant temmelig fort hjemme. Litt skakkhodet og med munnen åpen så hun på klokka. Bare åtte. Alt for tidlig å legge seg for en som kunne sove så lenge hun ville 50 dagen etter. Ny rødvin, vanlig denne gangen. Hun hadde hamstra i tilfelle. Nei, selvsagt skulle hun snart få seg ny jobb, tjene penger igjen, selv om det hittil ikke hadde vært noe arbeid å få tak i. Dessuten hadde alle mennesker godt av en hvileperiode innimellom, der de kunne finne seg sjøl, bruke sine evner, kanskje hun skulle prøve å få antatt noen tegninger, klart hun snart fikk ny jobb, og det var da bare bra å ha noen rødvin i huset? Den vanlige var riktig fin nå om dagen, og hun lo: 55 Hun hadde ikke ringt til Tor-Erik, hadde ikke ringt, haha, klarte seg, skål Jensen, haha – Øynene var røde og hovne da hun sovna klokka ni.

Mette Hansen, frå *Kasino*, 1976

1. (b)

Lyng II

Nå blømer lyngen, mor
for første gong i verden
utan deg.

Berre for deg
5 stod markene tindrande
ametyst-farga

stod der og venta på ros
frå deg
den mest inderleg rause.

10 Ikkje eingong den minste tue
gjekk utakka frå eit møte
med deg.

Alle blomar kjende deg
på din lette gange.
15 Du gjorde aldri eit strå fortred.

For eit lysår sidan,
din siste søndag ved havet
i sommarens hus

steig ditt gjenkjenningshjarta
20 jublande
fram av tåkedisen

for å famne enda ein gong
om den første lyng
her på låglandet.

25 Sola bøygde seg heilt ned
til rullestolen
for å stryke deg på kinnet.

Havet resiterte med blå røyst
sitt marmande* kvad
30 for deg.

Men måkane vinka farvel
med sine lommeørklevenger
-som om dei visste-

35 Lenge låg markene aude
i undring og sagn
etter deg.

Nå står lyngen til liv
likevel
men blømer bleikare

40 og utan iver
denne minnetunge morgon
i august.

45 Kvar tok fargane vegen?
Kvelden svarar
med alveland-purpur

og fløder inn i mitt hjarta –
og jorda der du gjekk, mor
ligg lysande lyngrød
for meg.

Åse Marie Nesse, frå *Lysår*, 1985

---

* marmande: durande, brusande
